

nærgaaende personlige Angreb paa mig, eller under alle Omstændigheder beskæftiget sig med min Person paa en Maade, som jeg ikke synes er ganske korrekt. Jeg tillod mig forleden i en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) at tilbagevise den Anmasselse, som laa i at ville fortælle mig, hvad jeg som nyt Medlem turde sige, og hvad ikke. Det ærede Medlem fremkom desuden med nogle Bemærkninger om, at det var Bifaldet fra Højres Arbejder- og Vælgerforening, som steg mig til Hovedet, eller Rusen fra Sejren i Horsens. Om disse Bemærkninger tillader jeg mig at sige, at de i og for sig ere ganske utilladelige, og det er meget kedeligt, at det ærede Medlem kom med dem, fordi det for det ærede Medlem som den ulastelige Gentleman, han er, maa være ubehageligt at høre, at de ere fuldstændig urigtige. Jeg har aldrig nogen Sinde — jeg ved i det mindste ikke af det — talt i Højres Arbejder- og Vælgerforening. Jeg har netop altid fortrinsvis søgt at tale for dem, der havde andre Meninger end mine, fordi jeg mener derved at arbejde bedst for min Sag, og jeg er glad ved netop at have talt saa meget, som jeg har, overfor anderledes tænkende, fordi jeg tror, at der deri ligger en ganske fortræffelig Opdragelse, ogsaa for en selv: man bliver tolerantere ved det, man lærer at se Sagerne fra forskellige Synspunkter. Naar jeg siger det ærede Medlem dette, vil han vide, at han ved den Metode, han anvendte, er kommen til at sige noget, som ikke er rigtigt, og det er jo ikke behageligt at maatte høre. Ganske det samme gælder med Hensyn til Rusen i Horsens. Ser jeg virkelig saa uintelligent ud, at noget Menneske kunde tro om mig; at jeg, fordi jeg stiller mig op og sejrer i en saa blandet Kreds som Horsens, skulde gaa hen og blive beruset af det? Jeg maatte jo være er stort Barn, hvis jeg gjorde det! Nej, da jeg efter Valgsejren i Horsens stod paa Tribunen og endelig kunde faa Ordet for al det infernalske Halløj, der var i den Anledning, var det første, jeg sagde: Lad os dog endelig være enige om, at her er hverken Tale om en Triumf eller om et Nederlag, dertil ligge Stemmerne alt for nær ved hinanden, og dertil er denne Kreds alt for usikker; vi have kæmpet denne Gang, og vi ville muligvis kæmpe næste Gang; der kommer en Valgdag efter denne. Tak skal De have! Det var dog ganske ædrueligt talt, der er ikke i dette

det allermindste, der kan tyde paa nogen som helst Art af Beruselset.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gik mig ogsaa meget nærmere, end man har Lov til. Vi staa os ikke ved dette, vi trække Debatten og dermed Tingets Anseelse ned ved det.

Formanden: Det er det ikke det ærede Medlems Sag at afgøre.

Fraenkøl: Jeg beder meget undskyldte. Jeg har allerede berørt min Doktorhat, som det ærede Medlem intet har at gøre med. (*Borgbjerg:* Jeg var udæsket). Nej, om Forladelse. Jeg sagde, at jeg var Arbejder som alle andre, og det har jeg Lov til at sige. Jeg har ikke udæsket nogen Person, ikke en Gang noget Parti her. Med min Doktorhat havde det ærede Medlem altsaa ikke noget at gøre. Han søgte at trykke den flad; jeg haaber, jeg har rettet paa den igen, saadan at jeg kan spadserere med den endnu i nogen Tid. Hvis det ærede Medlem havde sagt: Medlemmet for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds har ingen Kundskaber, thi her og her har han sagt det og det osv., og det ærede Medlem kunde dokumentere det, ja saa var det en anden Sag. Har jeg ingen Kundskaber, er det ikke mine Læreres Skyld, for det har været de bedste, man overhovedet kunde faa, men min egen Skyld, Ansvarer maa falde paa mig selv, men det maa vises, at jeg ikke har Kundskaber.

Det ærede Medlem gik derefter over til at tale om forskellige Livsstillinger, jeg skulde have indtaget. Ja, man maa dog have Lov til at tjene sit Brød, hvor man kan faa det, jeg synes ikke, der er noget ondt i det. Men Meningens med det kunde slet ikke være andet, end at jeg havde været nødt til at gaa over fra en Livsstilling til en anden, fordi jeg havde leveret daarligt Arbejde. Hvis det ikke var Meningen, var der ingen Mening deri, det var derfor en tendentiøs Bemærkning. Men det ærede Medlem vil søge forgæves efter dem, hvis Penge jeg har taget, og som skulle kunne sige, at mit Arbejde har været enten for ringe eller for daarligt. Ikke en Gang Udenrigsministeriet, som virkelig har vovet alt overfor mig, og som har sat alt lige til sin administrative Ære ind paa at faa mig smidt ud, ikke en Gang det har vovet at røre ved mit Arbejde. Det har forbigaaet det i Tavshed, og det er allerede slemt nok, men det har ikke vovet at sige: han